

“मीठे बच्चे- बाबा, शिक्षक र सतगुरु यी तीन अक्षरलाई याद गर्नु भन्ने अनेक विशेषताहरू आउनेछन् ।”

प्रश्न:- कुन बच्चाहरूको हरेक कदममा पद्मको कमाई जमा भइरहन्छ ?

उत्तर:- जसले आफ्नो हरेक कदम सेवामा बढाइरहन्छन्, उनीहरूले नै पद्मको कमाई जमा गर्छन् । यदि बाबाको सेवामा कदम बढाउँदैनन् भने पद्म कसरी प्राप्त गर्न सक्छन् ? सेवाले नै कदममा पद्म प्राप्ति गराउँछ, यसैबाट पद्मापद्मपति बन्नेछौ ।

प्रश्न:- कुन रहस्यलाई जानेको हुनाले तिमी बच्चाहरू सबैको लागि कल्याणकारी बन्छौ ?

उत्तर:- बाबाले हामी बच्चाहरूलाई यो रहस्य सम्झाउनुभएको छ- यो एउटा मात्रै पसल (हट्टी) हो, यहाँ सबैलाई आउनु नै छ । यो धेरै गुप्त रहस्य हो । यस रहस्यलाई जान्नेवाला बच्चाहरू नै सबैको कल्याणकारी बन्छन् ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबाका रूहानी बच्चाहरू हरेकले यो त जान्दछन् होला- बाबा हाम्रा पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ र सतगुरु पनि हुनुहुन्छ । बच्चाहरूले जान्दछन्, जान्दा-जान्दै पनि घरि-घरि भुल्छन् । यहाँ जो बसेका छन्, उनीहरूले जान्दछन् त होला नि तर भुल्छन् । दुनियाँवालाले त बिल्कुलै जान्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ- केवल यी तीन अक्षर पनि याद रह्यो भने धेरै सेवा गर्न सकिन्छ । प्रदर्शनी अथवा म्युजियममा तिम्रो पासमा धेरै आउँछन्, घरमा पनि मित्र-सम्बन्धी आदि धेरै आउँछन् । जो कोही आए पनि सम्झाउनुपर्छ- जसलाई भगवान् भनिन्छ उहाँ पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ र सतगुरु पनि हुनुहुन्छ । यो याद भयो भने त ठीक, अरू कसैको याद नआओस् । अरू कसैलाई त यस्तो भन्न सकिदैन । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- उहाँ हाम्रा पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, सतगुरु पनि हुनुहुन्छ । कति सहज छ । तर कसै-कसैको त यस्तो पत्थर बुद्धि हुन्छ जसले यी तीन अक्षर पनि बुद्धिमा धारण गर्न सक्दैनन्, भुलिहाल्छन् । बाबाले हामीलाई मनुष्यबाट देवता बनाउनुहुन्छ किनकि बेहदका बाबा हुनुहुन्छ नि । बेहदका बाबा हुनुहुन्छ भने अवश्य पनि बेहदको वर्सा नै दिनुहुन्छ । बेहदको वर्सा हुन्छ देवताहरूको पासमा । यति मात्र याद गरे भने पनि घरमा धेरै सेवा गर्न सक्छन् । तर यति पनि भुल्नाले कसैलाई बताउन सक्दैनन् । घरी-घरी भुल्छन् किनकि सारा कल्पभरी नै भुलेका छन् । अब बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ । वास्तवमा यो ज्ञान धेरै सजिलो छ, बाँकी यादको यात्राबाट सम्पूर्ण बन्नु यसमा मेहनत छ । बाबा हाम्रा पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षा पनि दिनुहुन्छ, वर्सा पनि दिनुहुन्छ, पवित्र पनि बनाउनुहुन्छ, किनकि पतित-पावन बाबा हुनुहुन्छ, केवल भन्नुहुन्छ- सबैलाई यही भन मलाई याद गर । बाबाको सेवामा अलिकति पनि कदम उठेन भने उनीहरूले फेरि पद्म कसरी पाउनेछन् ! पद्मपति त सेवाबाटै बन्न सक्छन् । सेवाले नै कदममा पद्म लिएर आउँछ । सेवाको लागि बच्चाहरू कहाँ-कहाँ देखि दौडिरहन्छन् । कति कदम उठाइन्छ । पद्म त उनलाई मिल्छ नि । यो पनि बुद्धिले भन्छ पहिले शूद्रलाई ब्राह्मण बनाउनुपर्छ । ब्राह्मण नै बनाएनौ भने के बन्नेछौ ! सेवा त चाहिन्छ नि । आकर्षण (टेम्पटेशन) होस् भनेर नै बच्चाहरूलाई सेवाको समाचार सुनाइन्छ । सेवाबाट नै पद्म मिलेको छ । केवल एउटा कुरा नै सुनाऊ जुन दुनियाँमा अरू कसैले जान्दैन । बेहदको बाबा पिता हुनुहुन्छ । तर पिताको बारेमा कसैलाई थाहा छैन । केलल त्यत्तिकै ईश्वर पिता (गड फादर) भनिरहन्छन् । उहाँ शिक्षक हुनुहुन्छ- यो त कसैको बुद्धिमा छैन होला । विद्यार्थीको बुद्धिमा जहिले पनि शिक्षक याद रहन्छ, जसले राम्रोसँग पढ्दैनन् उनीहरूलाई अनपढ भनिन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- हर्जा (खाँचो) छैन । तिमी केही पनि नपढेको भए पनि यो त सम्झन सक्छौ- हामी भाइ-भाइ हौं । हाम्रा पिता बेहदका हुनुहुन्छ । बाबा आउनुहुन्छ नै एक धर्मको स्थापना गर्न, ब्रह्माद्वारा गर्नुहुन्छ । तर मनुष्यहरू केही पनि बुझ्दैनन् । ईश्वर यदि कहिल्यै नआउनुभएको भए उहाँलाई “हे मुक्तिदाता आउनुहोस्, हे पतित-पावन आउनुहोस्” भनेर बोलाउँथे नै किन । जब पतित-पावनलाई याद गर्छन् भने फेरि शास्त्र किन पढ्छन् ? तीर्थहरूमा किन जान्छन् ? त्यहाँ बस्नु भएको छ र ? कसैले जान्दैन-जान्दैनन् जब पतित-पावन ईश्वर हुनुहुन्छ भने गंगा स्नान आदिले कोही पावन कसरी हुन सक्छ ? स्वर्गमा कोही कसरी जान सक्छ, जन्म त यहाँ नै लिनु छ । नयाँ दुनियाँ र पुरानो दुनियाँमा फरक त छ नि । यसलाई सत्ययुग कहाँ भन्न सकिन्छ र ! अहिले त कलियुग हो नि । मनुष्यहरूको त बिल्कुल पत्थरबुद्धि छ । जहाँ अलिकति सुख देख्छन्, त्यसैलाई स्वर्ग सम्झन्छन् । यो कुरा बाबाले नै

सम्भाउनुहुन्छ, बाबाले कुनै गाली गर्नुहुन्न । बाबाले शिक्षा पनि दिनुहुन्छ, सबैलाई सद्गति पनि दिनुहुन्छ । भगवान् पिता भएपछि उहाँबाट अवश्य केही मिल्नु पर्छ । बाबा अक्षर पनि यस्तो छ जसबाट वर्साको सुगन्ध (खुसबु) अवश्य आउँछ । अरू चाहे जतिसुकै काका, मामा आदि छन् तर तिनीहरूबाट वर्साको सुगन्ध आउँदैन । अन्तर्मुखी भएर विचार गर्नुपर्छ— बाबाले ठीक भन्नुहुन्छ । गुरुको पासमा कुनै जायदाद (सम्पत्ति) हुँदैन । उनीहरूले त स्वयं नै घरबार छोड्छन् । तिमीले संन्यास गरेका छौ विकारको । उनीहरू त भन्छन् हामीले घरबार छोड्यौं, तिमीले भन्छौ हामीले सारा दुनियाँका विकारहरूको संन्यास गर्दछौं । नयाँ दुनियाँमा जान कति सहज छ । हामीले संन्यास गर्छौं सारा पुरानो सृष्टि, तमोप्रधान दुनियाँको । सत्ययुग हो नयाँ दुनियाँ । यो पनि जान्दछौ— नयाँ दुनियाँ अवश्य थियो । सबैले गायन गर्छन् । स्वर्ग भनिन्छ नै नयाँ दुनियाँलाई । तर उनीहरू केवल भन्छन् मात्रै, समझ केही पनि छैन । त्यसैले बाबा बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ— यो विचार गर, बाबा, हाम्रो पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ र सतगुरु पनि हुनुहुन्छ । सबैलाई लिएर जानुहुनेछ । शब्द नै दुई छन्— मनमनाभव, यसमा सबै आउँछ, तर यो पनि भुल्छन् । थाहा छैन बुद्धिमा के-के याद रहन्छ । नत्र भने सधैं लेखेर देऊ— यति समय म म कुन अवस्थामा बसेका थिएँ ? तिमी बसेका छौ पिता, टीचर, सतगुरुको सामुन्ने । त्यसैले उहाँ नै याद आउनुपर्छ नि । विद्यार्थीलाई शिक्षक नै याद आउँछ नि । तर यहाँ माया छ नि । एकदम शिर नै मोडिदिन्छ । सारा राज्य-भाग्य नै लिइदिन्छ । तिमीलाई थाहै हुँदैन । आएका थियौ वर्सा लिन तर मिल्न केही पनि मिल्दैन । यही भन्नेछौ नि । जान त स्वर्गमा जानेछौ, तर त्यो कुनै ठूलो कुरा कहाँ हो र । यहाँ आयौ तर पढेनौ, फेरि पनि स्वर्गमा त जानेछौ नि । यहाँ त बसेका छौ नि । सम्भन्छन् जेसुकै बने पनि स्वर्गमा त जानेछौ । त्यो त पढाइ भएन नि । अलिकति सुने भने पनि त्यसको फल मिलिहाल्छ । पढाइबाट त ठूलो छात्रवृत्ति मिल्छ । बाबाबाट उच्च भन्दा उच्च पद पाउनु छ भने पुरुषार्थ त गर्नुपर्छ । पढाइ याद भयो भने ८४ को चक्र पनि याद आउनेछ । यहाँ बस्दा सबै याद आउनुपर्छ । तर यो पनि याद आउँदैन । यदि याद आउँथ्यो भने अरूलाई सुनाउँथे पनि । चित्र त सबैको पासमा छ । शिवको चित्रमा तिमीले कसैलाई सुनायौ भने कहिले रिसाउनेछैनन् । भन, आउनुभयो भने हामी तपाईंलाई बताउनेछौं, शिव बेहदका बाबा हुनुहुन्छ नि । उहाँसँग तपाईंको के सम्बन्ध छ ? यो त्यसै फाल्नु चित्र त होइन होला । शिवको लागि अवश्य भन्नेछन्, उहाँ भगवान् हुनुहुन्छ, भगवान् त निराकार नै हुनुहुन्छ । उहाँलाई बाबा भनिन्छ । उहाँले शिक्षा पनि दिनुहुन्छ । तिम्रो आत्माले शिक्षा लिन्छ । आत्माले नै सबै कुरा गर्छ । शिक्षक पनि आत्मा नै बन्छ । बाबाले पनि यस रथमा आएर पढाउनुहुन्छ । सत्ययुगको स्थापना गर्नुहुन्छ । वहाँ कलियुगको नाम निशान नै हुँदैन । मनुष्य कहाँबाट आउनेछन् । सेवाधारी बच्चाहरूलाई सारा दिन ख्याल चलिरहन्छ । सेवा गर्दैनौ भने बुझिन्छ बुद्धि नै चल्दैन । मानौं बुद्ध बसेका छन् । बाबालाई चिन्न सक्दैनन् । पतित-पावन बाबालाई याद गर्नाले नै वर्सा मिल्नेछ । याद गर्दा-गर्दै मर्त्यो भने बाबाको सबै सम्पत्ति मिल्नेछ । बेहदका बाबाको सम्पत्ति हो स्वर्ग ।

बच्चाहरूसँग ब्याज पनि छ, घरमा मित्र सम्बन्धी आदि त धेरै आउँछन् । कसैको मृत्यु हुँदा पनि धेरै आउँछन् । उनीहरूको पनि तिमीले राम्रोसँग सेवा गर्न सक्छौ । शिवबाबाको चित्र त धेरै राम्रो छ । ठूलै राखे पनि यसमा कसैले केही भन्नेछैन । यस्तो भन्नेछैनन् कि यी ब्रह्मा हुन् । उहाँ हुनुहुन्छ गुप्त । तिमीले गुप्त पनि सम्भाउन सक्छौ । केवल शिवको चित्र राख अरू सबै चित्र हटाइदेऊ । उहाँ शिवबाबा पिता, शिक्षक, सतगुरु हुनुहुन्छ । उहाँ आउनुहुन्छ नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्नको लागि र संगममा नै आउनुहुन्छ । यो ज्ञान त बुद्धिमा छ नि । भन, शिवबाबालाई याद गरौं, अरू कसैलाई याद नगरौं । शिवबाबा पतित-पावन हुनुहुन्छ, उहाँले भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भने तिमी मेरो पासमा आएर मिल्नेछौ । तिमीले गुप्त सेवा गर्न सक्छौ । यी लक्ष्मी-नारायण यस ज्ञानले नै बनेका हुन् । भन्नेछन् शिवबाबा निराकार हुनुहुन्छ उहाँ कसरी आउनुहुन्छ ? अरे, तिम्रो आत्मा पनि त निराकार छ, त्यो कसरी आउँछ ? त्यो पनि पार्ट बजाउन माथिबाट आउँछ नि । यहाँ पनि बाबा आएर सम्भाउनुहुन्छ । साँढेमा त आउन सक्नुहुन्न । कसरी बोल्न सक्छ ? साधारण बृद्ध तनमा आउनुहुन्छ । सम्भाउन पनि बडो युक्ति चाहिन्छ । कसैले भन्छन्, तपाईं भक्ति गर्नुहुन्न ? भन, हामी त सबै कुरा गर्छौं । युक्तिले चल्नुपर्ने हुन्छ । कसैलाई उठाउनको लागि सोच्नुपर्छ— के युक्ति रचौं ? कसैलाई रुष्ट पनि पार्नु हुँदैन । गृहस्थ व्यवहारमा रहेर केवल पवित्र रहनु छ । तिमी भन्छौ— बाबा, सेवा मिल्दैन । अरे, सेवा त धेरै गर्न सक्छौ । गंगाजीमा गएर बस । भन, यो पानीमा स्नान गर्नाले के हुन्छ ? के पावन बन्नेछौं ? तपाईं त भगवान्लाई भन्नुहुन्छ— हे पतित-पावन आउनुहोस्, आएर पावन बनाउनुहोस् । फेरि उहाँ पतित-

पावन हुनुहुन्छ वा यो नदी ? यस्ता नदीहरू त धेरै छन् । बाबा पतित-पावन त एक हुनुहुन्छ । यी पानीका नदीहरू त सदा छन् नै । बाबालाई त पावन बनाउनको लागि आउनुपर्छ । आउन पनि पुरुषोत्तम संगमयुगमा नै आउनुहुन्छ । आएर पावन बनाउनुहुन्छ । वहाँ कोही पतित हुँदैन । नाम नै छ स्वर्ग, नयाँ दुनियाँ । अहिले त छ पुरानो दुनियाँ । यस संगमयुगको बारेमा तिमीलाई नै थाहा छ, अरू कसैले सम्भन्न सक्दैन । बाबाले त अनेक प्रकारका सेवाका युक्ति सम्भाउनुहुन्छ । बुद्ध पनि बन्नु छैन । भन्छन् अमरनाथमा पनि परेवा हुन्छन् । परेवाले सन्देश पुर्‍याउँछन् । यस्तो होइन, परमात्माको सन्देश माथिबाट परेवाले ल्याउँछन् । यो पनि सिकाउनुहुन्छ । उनीहरूको खुट्टामा लेखेर बाँध्थे भने लिएर जानेछन् । उनीहरूलाई सहज रीतिले दाना मिल्छ भने अरू कतै भट्किनुपर्ने आवश्यकता रहँदैन । तिमीलाई पनि यहाँ दाना मिल्छ, तिम्रो बुद्धिमा छ विश्वको बादशाही, जुन यहाँबाट मिल्छ । उनीहरू फेरि सम्भन्छन् दाना यहाँ मिल्नाले फेरि फँसिन्छ । तिमी त चैतन्य हौ, तिमीलाई अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको दाना मिल्छ । शास्त्रमा पनि छ चराले सागरलाई सुकायो । धेरै कथाहरू लेखेका छन् । मनुष्यहरूले भन्छन्— सत् । फेरि भन्छन् सागरबाट देवताहरू निकले । रत्नहरूका थाली भरेर लिएर आए । भन्छन्— सत् । अब समुद्रबाट देवता कसरी निकलन्छन् ? के समुद्रमा मनुष्य वा देवता रहन्छन् र ? केही पनि बुझ्दैनन् । जन्म-जन्मान्तर भूटो नै पढ्ने-सुन्ने गरिरहन्छन् । त्यसैले भनिन्छन् भूठी माया... । सच्चा र भूटो संसारमा कति रात-दिनको फरक छ ! भूटो बोल्दा-बोल्दा पतित बनेका छन् । तिमी कति युक्तिसँग सम्भाउँछौ, फेरि पनि करोडौंमा कसैको बुद्धिमा बस्छ । यो हो धेरै सहज ज्ञान र सहज योग । बाबा, शिक्षक, सतगुरुलाई याद गर्नाले उहाँका गुणहरू पनि बुद्धिमा आउनेछन् । आफ्नो जाँच गर्नुपर्छ । हामी सबै बाबालाई याद गर्छौं वा अरू तर्फ बुद्धि जान्छ ? तिम्रो बुद्धिलाई अहिले समझ मिल्छ । कति मीठो-मीठो कुरा बाबाले सम्भाउनुहुन्छ । युक्तिहरू बताउनुहुन्छ । तिमीले कसैलाई बसेर सम्भाउँछौ भने तिम्रा दुश्मन पनि बन्नेछैनन् । शिवबाबा नै तिम्रा पिता, शिक्षक र सतगुरु हुनुहुन्छ उहाँलाई याद गर । सम्भाउने युक्ति रचनुपर्छ । धेरै ब्रह्माको चित्रको पछि लाग्छन् । शिवको चित्र देखेर कहिले हटाउनेछैनन् । अरे, उहाँ त आत्माहरूका पिता हुनुहुन्छ नि । त्यसैले बाबालाई याद गर । यसबाट धेरैलाई फायदा हुन सक्छ । उहाँलाई याद गर्नाले तिमी पतितबाट पावन बन्नेछौ । उहाँ सबैको पिता हुनुहुन्छ । एक बाबा बाहेक कसैको याद आउनु हुँदैन । अरू संगत तोडेर एकसँग जोड्नु छ । यो हो कसैको कल्याण गर्ने युक्ति । बाबालाई याद नै गरेनौ भने पावन कसरी बन्नेछौ । घरमा पनि तिमीले धेरै सेवा गर्न सक्छौ । धेरै मित्र-सम्बन्धी आदि तिमीलाई मिल्नेछन् । भिन्न-भिन्न युक्तिहरू रच । धेरैको कल्याण गर्न सक्छौ । पसल त एउटै छ । अरू कुनै पसल छैन, फेरि कहाँ जान्छन् ? अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) गृहस्थ व्यवहारमा धेरै युक्तिले चल्यो छ, कसैलाई रुष्ट (नाराज) पनि गर्नु छैन, पवित्र पनि अवश्य बन्नु छ ।
- २) एक बाबाबाट अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको दाना लिएर आफ्नो बुद्धि रूपी भोली भरिपूर्ण राख्नु छ । बुद्धिलाई भड्काउनु छैन । सन्देशवाहक बनेर सबैलाई बाबाको सन्देश दिनु छ ।

वरदानः— अकाल तख्त र दिलतख्तमा बसेर सदा श्रेष्ठ कर्म गर्नेवाला कर्मयोगी भव

यस समयमा तिमी सबै बच्चाहरूलाई दुईवटा तख्त मिल्छ— एक अकाल तख्त, अर्को दिल तख्त । तर तख्तमा उही बस्न सक्छ जसको राज्य हुन्छ । जब अकाल तख्तनशीन छन् भने स्वराज्य अधिकारी छन् र बाबाको दिल तख्तनशीन हुन्छौ भने बाबाको वर्साको अधिकारी हुनेछौ, जसमा राज्य भाग्य सबै आउँछ । कर्मयोगी अर्थात् दुवै तख्तनशीन । यस्तो तख्तनशीन आत्माको हरेक कर्म श्रेष्ठ हुन्छ किनकि सबै कर्मेन्द्रियहरू नियम र आज्ञामा रहन्छन् ।

स्लोगनः— जो सदा स्वमानको सीटमा सेट रहन्छन् उनीहरू नै गुणवान् र महान् हुन् ।